

ОДБАЦИВАЊЕ ТУЖБЕ У РАДНОМ СПОРУ

Да би тужба у радном спору била одбачена због тога што је иста ствар већ била правноснажно пресуђена, потребно је да између правноснажне пресуде и тужбе постоји идентитет у погледу странака, животног догађаја и захтева. Тај услов није испуњен уколико је правноснажном пресудом тужилац реинтегрисан у процес рада у складу са стручном спремом, знањем о способностима, ау спорној тужби се захтева закључивање уговора о раду на неодређено време, са модалитетима у погледу радног времена.

Из образложења:

Побијаним решењем другостепеног органа одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено је решење првостепеног суда којим је одбачена тужба тужиоца ради поништаја решења туженог од 12. јануара 2007. године и налагања туженом да са тужиоцем закључи уговор о раду на основу члана 32. Закона о раду, на радном месту професора са 20% радног времена, на неодређено време. Такву одлуку нижестепени судови су донели позивајући се на то да је ствар већ правноснажно пресуђена.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је изјавио ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, ревизија је основана.

У ревизији се основано указује на то да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7) ЗПП (тужиоцу није дата могућност да расправља), у вези са чланом 294. став 2. ЗПП, коју није санкционисао другостепени суд иако је та битна повреда истицана у жалби.

Наиме, по правилу из члана 294. ЗПП, суд по претходном испитивању тужбе доноси решење којим се тужба одбацује ако, између осталог, утврди да је ствар правноснажно пресуђена (тачка 4). По правилу које је допуњено Законом о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), пре доношења решења о одбацивању тужбе из разлога прописаних у ставу 1. суд је дужан да одржи рочиште на коме ће тужиоцу омогућити да се изјасни о одбацивању тужбе.

У конкретном случају, првостепени суд је, у фази претходног испитивања тужбе, без одржаног обавезног рочишта, одбацио тужбу извршивши увид у списе П1 233/06. Том пресудом, која је донета 12. децембра 2006. године (правноснажна од 3. јануара 2007. године) поништене су, као незаконите, одлуке туженог, донете 1. и 30. августа 2006. године и наложено је туженом да врати тужиоца на послове и радне задатке које је обављао до доношења оспорених одлука или на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима.

И под условом да одржавање рочишта није било обавезно пре доношења одлуке о пресуђеној ствари, видљиво је да нема потпуног идентитета у погледу захтева из тужбе (петитума) у ставу другом у односу на раније донету правноснажну пресуду. Да би ствар била правноснажно пресуђена, потребно је да постоји идентитет у погледу странака, животног догађаја и захтева. Ранијом пресудом тужилац се реинтегрише у процес рада у складу са стручном спремом, знањем и способностима, а сада се у ставу другом захтева закључивање уговора о раду на неодређено време са модалитетима у погледу радног времена, па не постоји потпуни идентитет у погледу захтева. **(Решење Врховног касационог суда, Рев2 278/2016 од 11. маја 2016)**